

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 11. Quomodo ipsi Deus per mirabiles visiones ostenderit
paupertatem, ac nuditatem animæ, secundùm se spectatæ, etiamsi
possideat multas divitias spirituales: & qua ratione, dum illas Deo reddit,

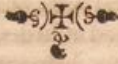
...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

ego præsto meis seruis, & ipsi suscipiunt, cognoscuntur ab illis & intelliguntur: imò frequenter assequuntur magnas meas gratias, non intelligentes, quid assequantur, & habeant. Ità siquidem expedit: Sicut, si hic aliquis Rex diceret suo Filio, Infanti, heredi suorum regnorum: Ecce Fili, es Dominus Hispaniæ, Flandriæ, & non diceret illi; es Dominus Indiarum, & aliarum regionum, aliarumq; provinciarum, propter exiguam ipsius capacitatem; ità ego vobiscum ago: quia licet vobis manifestem aliquas gratias & favores, quos vobis exhibeo, alios taceo, propter vestram

exiguam capacitatem, & quia ita vobis expedit. Hoc dictum Domini mihi mirè satisfecit, cui magnas egi gratias, pro omnibus istis operibus.

Fortasse isti aurei nummi significabant speciales actus meritorios, & heroica virtutis, quos inadvertenter elicibat, dum susciperet gratias, vel fuerunt illi dati, propter mysterium, quod referetur sequenti Capite.

CAPUT XI.

Quomodo ipsi DEUS, per mirabiles visiones ostenderit paupertatem, ac nuditatem animæ, secundum se spectatæ, etiamsi possideat multas divitias spirituales; & qua ratione, dum illas DEO reddit, easdem recipiat auctiores.

Sublissima documenta perfectionis manifestabat DEUS in visionibus sue famule, modo ipsi adumbrando ea, quæ habebat, quamvis occulta, modo eam docendo, quæ illi erant observanda ad maiorem indies progressum faciendum in sanctitate. Inter hæc maxime notabile, meo iudicio, fuit, quod illi depinxerit, quam vivacissimè paupertatem ac nuditatem animæ, secundum se considerata, quamvis ex divina gratia sit ornata magnis divitijs spiritualibus, & quomodo se illis spoliando, ut ipsius offerat suo DEO, easdem recipiat longè auctiores.

§. I.

DUm, inquit, quodam manè agerem cum DEO, excitavit sua Majestas in mea anima affectum ferventissimum, & ardentissimum amoris ac desiderij, ut ab illa peterem aliquid, concernens

bonum meæ animæ: & nesciens, quid peterem, vel quid dicerem, dixi Divinæ Majestati: Domine mi, & Dilectæ meæ animæ, dona mihi aliquid, da mihi aliquid per temetipsum, Dilectæ mi, quod repegebam cum vehementi affectu, addidique deinde: Si, Tu, mihi Domine, aliquid dederis, ego tibi dabo, quod habeo. Quamvis autem id dicerem, mea tamen anima nesciebat, haberetne quidquam, quod posset dare suo DEO, propter suam summam paupertatem. Sed præ desiderio ejus, quod petebat, promisit, quod se habere ignorabat, disponente ita rem DEO, ut inde eliceret, quod habebat in animo. Cum sanctus Angelus meus Custos audiret hos fervores, ut anima mea videretur sibi met eripi, imponens digitum ori, quasi me vellet terrere, dixit: quid est hoc, Anima? quid est hoc, quod dicis, ut videaris, non esse tui compos: nunquid fortè habes aliquid ex te ipsa, quod possis dare tuo DEO? insuper quod habes, & accepisti ab illo, jam ipsi dedisti ac obtulisti frequenter:

ter: adverte quid dixeris, & obtuleris tuo DEO, quia te ad multum obligavisti: considera, quomodo possis stare promissis. Audiens hæc dicta, adeò divina ac plena mysterijs, vehementer obstupui, & fui consternata: interea verò conspexi Majestatem Christi JESU Domini nostri, qui erat stipatus multis sanctis Angelis, & gravi quodam ac suavissimo modo, paulatim ad me accedens, quasi descendendo per quosdam gradus, mihi dicebat: Eja anima, præsta quod mihi promissisti, & vide quid habeas, quod mihi des, ego enim ideò venio. Atq; hoc dicto magis magisque mihi Dominus appropinquabat, & extendens suam sanctam manum apprehendit, cum summa gravitate, oram pallij, iterumq; dixit: Age, anima, hîc impone, quod habes, mihi dandum. Vehementer fuit turbata mea anima, audiens ac videns sanctam perseverantiam sui DEI in ista petitione, cumq; se adverteret esse pauperrimam, ita ut nihil haberet, quod ipsi offerret, circumspiciens intuita est suum Sanctum Angelum Custodem, dixitq; illi cum verecundia & pudore: Mi Domine Angele, habetne ipse fortè aliquid, quod mihi det, ut illud offeram meo Domino. Sanctus Angelus me aspexit, & præferens quandam quasi erubescentiam, dixit: Non, Anima; ego nihil habeo, quod tibi dem, ut offeras tuo DEO, quia totum esse, & gloriam quam habeo, accepi & accipio ab illo ideòq; omnia sunt ipsius. Itaq; eram confusa & afflicta: adhuc tamen illum aspiciebam, cum nescio quæ occulta confidentia. Videns me ita constitutam Angelus, & ostendens, se dolere meas vices, dixit mihi: Exspecta, Anima, videamus; & imponens manum intra se ipsum, exemit mysticè grandem thesaurum gemmarum, quas ante aliquos dies mihi dignatus erat donare Dominus, imponensq; illas suo pallio, mihi dixit: Accipe, Anima, hunc thesaurum, quem accepisti à tuo DEO, & redde illum ipsi. Fui valde recreata hac re, & rogavi S. Angelum, ut ipse illum afferret Domino, nomine meo, eò quod ego essem indigna id

facere: Sed Dominus DEUS meus, qui præfens aderat, dixit: Non, Anima, non sic oportet fieri, quia tu ipsa mihi debes offerre hoc munus; humilia te, ac noli tergiversari, & fac, quod tibi dico. Tunc assumpsi nonnihil animi, & quamvis tremorem ac sudarem, incipiebam utraque manu colligere ex pallio S. Angeli illos thesauros, iniiciebamq; ipsos in pallium Christi Domini, donec nulla gemma superesset: deinde Dominus complicuit pallium, quàm gravissimè, dixitq;: Bene est, Anima mea, vale. Ego enim abeo. Atq; ita rapta sum in quandam ecstasim, ut non viderim abeuntem Majestatem mei DEI.

§. II.

VERùm reversa deinde ad me, & intuita me ipsam, deprehendi me pauperrimam, pessimè vestitam, laceram & pannosam, ut nihil in me haberem, quod mihi posset prodesse, imò quod me non posset pudefacere. Cùm me talem viderem, obtupeccebam & erubesccebam dicebamque ac repetebam identidem clamando, vehementer dolens, & specialiter illuminata à DEO. DEUS me adjuvet! talisne sum ego? DEUS mi, talis ego sum? & tantane est mea miseria, ac summa egestas? atq; hocne est, quod habeo ex me ipsa, & mihi relicta? Dum ita essem confusa & pudefacta, Dominus Majestatis, misit ex Divino suo secreto Angelum ad illos, qui mihi aderant, & ad meum Custodem, per quem ijs mandabat, ut me adducerent ad Divinum ipsius conspectum. Videns hoc mea anima, fuit valde afflicta, quia non sciebat, quomodo sibi esset comparendum coram Domino Majestatis, tam pauperi ac pannosæ, & recordabatur, quid Dominus dixerit illi, qui venerat ad convivium non habens vestem nuptialem, ac timebat, ne idem sibi contingeret: ideòq; aspiciebam meos sanctos Angelos, & dicebam illis, timens: Mei Domini, quid facient mecum? quomodo me ita ducent ad conspectum Divinæ Majestatis? habebuntne fortè aliquem ornamentum, quem mihi dent, ut me cooperiant?

Illi responderunt aliquantum graviter: Non, soror, non habemus ullam vestem, quæ tibi conveniat, ea enim, quam nos gerimus, tibi non quadrabit. Hoc audito, quod mihi dixerant, remansi confusa. Videns me ita constitutam meus Dominus Angelus *Parvulus Paranympus*, dixit quàm amantissimè: Bono animo esto, soror, nè te afflige, ecce hic meum pallium, quo te cooperias. Et hoc dicens, deposuit illud ex suis humeris, imposuitq; meis, quo tota sui bene tecta, ac decenter exornata: etiamsi enim Sanctus Angelus fuerit tam parvus, in sua specie, quàm est puer duorum vel trium annorum, mirabiliter tamen me à capite usque ad pedes texit. Egi ipsi magnas gratias, pro favore mihi præstito, & charitate, quam mihi exhibuerat, suiq; repleta solatio ac recreata. Deinde ad me accessit Sanctus Angelus meus Custos, & cæteri mei Domini, complacentesq; sibi in meo solatio, me duxerunt ad cœlestem Jerosolymam, sicut illis Dominus mandaverat, præsentaveruntq; conspectui Beatissimæ Trinitatis, ubi me prostraverunt. Dominus Majestatis me aspexit oculis benignissimis, dicens: Surge, Anima mea, surge & accede ad me: postquam enim tu implevistî tuum promissum, dando mihi, quod potuisti, & ego à te amanter petieram, æquum est, ut tanquam omnipotens ac dives, tibi illud restituam longè auctiùs. Et postquam hoc dixisset Dominus, reperit se mea anima in illo ipsius Divino esse admirabiliter cum eo unitam, ubi mihi manifestatum fuit sacratissimum mysterium Trinitatis, & omnium Trium Divinarum Personarum, Unius DEI, quæ admirabilissimè, & spiritualissimè adornabant ac ditabant meam animam talibus divitijs & cœlestibus thesauris ac Divinis, ut nulla lingua possit explicare, neq; intellectus assequi, quales illi splendores, divitiæ, ac thesauri cœlestes fuerint. Spectaculo hujus mysterij aderant infiniti Angeli DEI, & omnes admirabundi ac attoniti, propter bonitatem sui DEI, dicebant: Quæ est ista creatura? quæ est ista anima, quam Dominus

Majestatis ita adornat ac ditat? & laudabant ac benedicebant suum DEUM & Creatorem. Divina Majestas profecuta est aliquamdiu istud mysterium, & mea anima permansit in illa felici unione, ac deinde ipsam suavissimè & paulatim ille Dominus à se dimittebat. Dum autem comparuisset in Divino ejus conspectu, dedit illi suam sacrosanctam benedictionem, conferendo ipsi, per illam, magna bona, & dicendo: Vade jam in pace, donec adveniat dies desponsationis, & nuptiæ in æternum duraturæ. In omnibus punctis horum mysteriorum, illuminabat me Dominus secretè, ut intelligerem eorum significationem: ita tamen, ut mea anima magis esset intenta illis figuris mysticis, eliciendo affectus, & amando suum DEUM, ac affluendo Divino solatio, quàm illarum significationi: ut quæ vestiebar, ac denu-dabam iterumq; ditabar, penitus ignorans, quare mihi talia repræsentaret ille Dominus, qui me valde amat, & quem ego tantopere amo, ac in quo confido, totam me committens ipsius manibus. *Omitto de initio dictum est, significaverit, quia jam clarare, quid hoc per se patet.*

§. III.

EAndem veritatem ipsi manifestavit *DEUS alio modo (in Augusto, anno 1618. Cùm, ait, nihil tale cogitarem, vocaverunt me quatuor mei Domini Angeli, dicentes mihi: Audis, soror, aspice huc. Et vidi Sanctum Angelum Minimum, flexis genibus ante illos, cum pelui in manu: illi autem habebant in suis manibus catenam auream crassam, & valde longam, quam sunt osculati, & posuerunt supra pelvim, ac deinde protulerunt quædam instrumenta musica, similiterq; colloca-verunt in pelui. Surrexit Sanctus Angelus, & tulit ad conspectum DEI illam pelvim, cum catena ac instrumentis? & inceperunt personare atq; canere demisso tono, magnâ suavitate, laudes DEI, ageréq; illi gratias pro favoribus, quos exhibet suis creaturis. Catenam verò accepit meus Sanctus Angelus Custos, & osculatus est illam*

illam reverenter, posuitq; ad meum col-
lum, trina circumvolutione, erat enim
magna, in memoriam Sanctissimæ Trini-
tatis. Deinde me duxerunt ad conspe-
ctum Divinæ Majestatis, ubi me allocutæ
sunt tres Divinæ Personæ, quasi unâ eâ-
demq; voce, & vocando me de nomine,
dixit: Marina, aspice donum, quod tibi
dedi, quid mihi pro illo dabis? Ego re-
spondi: Mi Domine, non habeo quod
dem, quia sum pauper creatura tua; Si
tamen totus mundus esset meus, totum
tibi darem. Tunc mihi Dominus dedit
extraordinarium lumen, ut cognoscerem
totum mundum, ipsiusq; divitias & regna,
dicendo mihi: Vidēsne illum hic? ego ti-
bi illum do, tanquam tuum, tuæq; disposi-
tioni committo (id quod dicebat tam se-
riò, ut mihi videretur totus esse meus, me-
que esse ipsius Dominam:) dabisne nunc
mihi illum? Ego respondi: omnino, Do-
mine, dono tibi illum, & meipsam, me-
amq; voluntatem, fac de me, quod volue-
ris. Dominus autem mihi respondit: Plu-
rimùm mihi hac in re placuisti, maximè
verò, quòd mihi tradideris tuam volunta-

tem. Vidi subito, me habere stellas splen-
didissimas in meis manibus & pectore, in
pedibus autem signa quædam nigra in
carbonis, & pulveris carbonarij. Ego ne-
sciebam, quid hoc significaret. Aliquantò
autem post, intellexi illa signa nigra in pe-
dibus, mihi fuisse data, ut ea aspiciens,
quando mihi viderem exhiberi aliquem
favorem, me humiliarem, ac scirem, illud
solum esse meum, cætera verò DEI.

Intellexi præterea, in his visionibus il-
luminata à DEO, modum, quo ordinariè
Divina Majestas dat Divinas inspirationes
hominibus, quia in primis ab ipsius Maje-
state aliquid inspiratur Angelis, & ab illis
homini. Sanctus autem Angelus Custos
solicitat eam inspirationem, ac deinde
DEUS præbet suum efficacium auxilium, tra-
ctimq; homo consentit illi Divinæ inspira-
tioni: aliàs autem hæc omnia DEUS fa-
cit per se ipsum, licet prius illud sit
ordinarium.

CAPUT XII.

De alijs documentis sublimissimæ perfectionis,
quæ illi DEUS dedit, de solidis, & heroicis affectibus,
quibus obtinetur æterna gloria.

§. I.

Quomodo DEUS cognoscat
nostros affectus.

DUM aliquando manè
agerem cum DEO,
vidererq; mihi, cum
magna mea confusi-
one, coram ipso com-
parere, sine affecti-
bus, quos me oportet
habere, sine reverentia & amore, aliis-
que ejusmodi; dixi ad DEUM, magno

cum dolore: verè, mi Domine, ego coram
te compareo, ac si compareret aliquod ju-
mentum, coram magno Rege, absq; illius
apprehensione, vel cognitione illius, in
cujus versaretur conspectu: hoc unum
mea anima, ex toto corde, & intimè optat,
ut semper versetur in tuo conspectu, &
coram te, cum omnibus illis ardentibus,
incensis desiderijs, quæ tu à me requiris,
reverentiæ, fidei, amoris & confidentiæ,
ac resignationis, cæterisq; omnibus, quæ
tibi placerent: hoc mea anima summe
desiderat, ac vult. Cùm id dixissem DEO,
respondit mihi Divina Majestas: Anima
mea